

1. I de Kommuner, som ikke ved Skatteansættelse til personlig Kommuneskat foretager Forhøjelse af Kapitalindkomster m. v. i Henhold til Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 § 7, altsaa i de Kommuner, som ikke bruger „Kildeartsbeskatning“, skal der, forsaavidt Tillægsskat overhovedet udskrives, svares som Formueskat til Kommunen 25 pCt. af det Beløb, der i Kommunen udredes som *Formueskat* til Staten for Skatteaarene 1915—16 og 1916—17, jfr. Statsskattelov Nr. 144 af 8. Juni 1912 med Tillægslov Nr. 128 af 10. Maj 1915.

2. I hvert af Skatteaarene kan der opkræves som Tillæg til Skatten (højest 3 pCt. af Nettoindtægten) paa *Aktieselskaber* ifølge Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 §§ 16—19 indtil 1 pCt. af Selskabernes skattepligtige Indtægt.

Udskrives denne Tillægsskat af Aktieselskaber, vil den, saafremt der ogsaa udskrives Tillægsskat efter nedenstaaende Post 3, dække Skatten efter 3. c. indtil det nævnte Beløb af 1 pCt.

3. I øvrigt skal Tillægsskatten for hvert af de 2 Regnskabsaar udskrives som en procentvis lige stor Forhøjelse af samtlige de i Henhold til Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 paalignede kommunale Skatter. Disse Skatter er:

- a) personlig Skat til Opholdskommunen (§§ 1—9),
- b) personlig Skat til Erhvervskommunen (§§ 10—15),
- c) Skat af Aktieselskaber (§§ 16—19),
- d) kommunal Ejendomsskyld (§§ 21—26).

Til Grund for Beregningen lægges altsaa de Skattebeløb, som faktisk er paalignet i hvert af Skatteaarene. Med Hensyn til Ejendomsskatten i Landkommuner skal medregnes de Beløb, som ifølge Lov 15. Maj 1903 § 22 indtil videre svares som Hartkornsskat, og Reglen om Forholdet mellem Hartkornsskat og Ejendomsskyld i Landkommuner finder ogsaa Anvendelse med Hensyn til den procentvise Forhøjelse af Skatterne. For Ejendomsskyldens Vedkommende bliver de i Lov Nr. 321 af 22. December 1915 § 4 fastsatte Fradragsregler at anvende paa Tillægsskatten i Stedet for Reglerne i Lov om Ejendomsskyld Nr. 103 af 15. Maj 1903 § 7.

4. Den Del af Tillægsskatten, der herefter skal udskrives som *personlig Kommuneskat* (Opholds- eller Erhvervsskat), kan paalignes som en procentvis Forhøjelse af den personlige Kommuneskat for de Skatteydere, hvis Indkomst ligger over en af Kommunalbestyrelsen med vedkommende højere Myndigheds — Amsraadets eller Indenrigsministeriets — Samtykke nærmere fastsat Grænse, der dog ikke kan sættes lavere end det i Lov Nr. 144 af 8. Juni 1912 § 8 nævnte skattefri Indkomstbeløb, Fradraget for Børn indbefattet.

Forholdet er altsaa det, at, naar det ved en procentvis lige stor Forhøjelse af samtlige Skatter er udfundet, hvilket Beløb der skal udskrives som personlig Kommuneskat, kan man fritage dem af Skatteyderne, der af Hensyn til Dyrtiden ikke bør beskattes; de øvrige vil saaledes hver for sig komme til at svare en højere Tillægsprocent end den, der er vedtaget for alle Skatter, tagne under ét.

Kommunalbestyrelserne har saaledes Ret til at bestemme — med Approbation som nævnt —, hvor højt den vil sætte Grænsen, som fritager for Tillægsskat; Dyrtidslovens § 8 fastsætter kun, at Grænsen ikke maa sættes lavere end de i Statsskatte-lovens § 8 nævnte Fradragsbeløb, nemlig:

I Købstæder og Marstal	700 Kr.
I Landkommuner, i hvilke der efter Statistisk Departements Opgørelse over Folketællingen i Februar 1916 findes bymæssige Bebyggelser med over 2,000 Indbyggere, jfr. § 1 i Lønningslov Nr. 113 af 27. Maj 1908	700 —
I andre Landkommuner (derunder de med Købstæder forbundne Landdistrikter)	600 —

alt foruden 100 Kr. for hvert Barn under 15 Aar, jfr. Artikel 9 i Finansministeriets Vejledning af 31. December 1912 angaaende Statsskatteloven af 8. Juni 1912.

Reglerne i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 § 14 om Retten til ved Betaling af Erhvervsskat at foretage Fradrag i Opholdskommuneskatten finder Anvendelse særskilt paa Tillægsskatten; Betaling af Tillægsskat til Erhvervskommunen giver saaledes Ret til Fradrag i Tillægsskatten til Opholdskommunen i Overensstemmelse med Fradrags-